

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 88)

MỘT KẾT THÚC BUỒN CỦA MỘT MỐI TÌNH LỚN.

*/ Nha Trang, thứ Ba 28/2/2017.

Khởi sự lao vào việc in ấn các tác phẩm văn chương. Mỗi sáng chỉ lo đầy đủ thức ăn để sẵn cho anh, rồi suốt ngày hoặc là cúi đầu nơi bàn viết, hoặc đi ra tiệm photocopy một mình. Thấy tiếc từng phút thời gian trôi đi, tiếc ba tháng đã bỏ quá nhiều thì giờ mà không được việc gì hết.

*/ Nha Trang, thứ Tư, Mar. 1/2017.

Tôi bảo:

“Em muốn xin anh một đặc ân”.

Giọng anh lãnh đạm:

“Em cứ nói.”

“Nếu anh không ở lại Nha Trang chờ em quay lại mà muốn về Dalat, thì xin cho em về Sài Gòn trước, trước khi mình từ biệt.”

Vẻ ngạc nhiên (như một câu hỏi) hằn lên trong đôi mắt sau cặp kính.

Tôi cúi đầu:

“Em không dám MỘT MÌNH đối diện những kỷ niệm ba tháng sống trong nhà Dì với anh.”

Anh gật đầu bằng lòng điều ấy.

*/ Nha Trang, thứ Tư Mar. 2/2017,

Anh gọi Ngọc Sáng, đưa con nuôi, bảo xuống Nha Trang đón anh. Đứng cạnh nghe, biết ra sự so le giờ giấc giữa hai cha con vì công việc của Sáng, tôi nói:

“Vậy thì để em thuê xe riêng đưa anh về Dalat.”

Anh từ chối:

“Em đã phải chịu tổn nhiều quá cho anh rồi.”

Tôi cười khan:

“Em đưa anh đi khỏi Dalat được thì em cũng đưa anh trở về Dalat được.”

*/ Nha Trang, thứ Năm, Mar. 2/2017.

Tôi vẫn bận rộn từng phút với việc in sách nên suốt ngày hiện diện ở tiệm photocopy, để anh nằm lại nhà Dì một mình.

*/ Nha Trang, tối thứ Sáu, Mar. 3/2017.

Giang mời đến ăn cơm. Thấy tiếc từng chút thời gian, định từ chối, nhưng nghĩ hôm nay là ngày sinh nhật anh, đành đón taxi đưa anh đến dự.

Tại đây, qua câu chuyện có nhiều cớ mở, anh bật ra câu hỏi:

“Cơ hội quán café Dalat anh rất ưa thích, không hiểu tại sao em lại hủy bỏ?”

Trong óc tôi thấy ngạc nhiên theo câu anh hỏi:

“Anh không biết thật?”

“Thật!”

Tôi cười phá lên:

“Vậy thì anh ích kỷ quá, điều, đã mấy chục năm rồi bây giờ em mới nhận biết! Mà thôi, để em giải thích.”

Hát đầu về phía Giang, tôi nói:

“Em không phải là đứa có thể sống đứng đưng trên nỗi đau khổ của kẻ khác. Chuyện quán café Dalat bị bỏ ngang khi chưa kịp khai trương cũng không đi ra khỏi tâm lòng em vừa nói. Em không thể để mặc chồng con Giang bị chênh vênh tình cảm giữa gia đình ở Nha Trang và quán café ở Dalat. Trong quyết định hủy bỏ, Giang đau một thì em đau gấp bội. Từng bước mơ ước và tiến hành quán bắt đầu từ tháng 7/2016 ra sao, cả em và Giang đều rõ. Còn anh chỉ biết ‘phần đuôi ở phía sau’.

“Tuy nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn hết cho quyết định đó chính là biết ANH VÃN CÒN DÍNH LÍU TÌNH CẢM với cô Hoàng, người đàn bà có cái cá chất rất khủng khiếp.

42 năm sau em trở về là chỉ muốn đi tìm Âm Nhạc đã mất của anh và của em. Nhưng em không thể để cho Âm Nhạc LẠI BỊ CHÀ ĐÁP vì lòng ghen của phụ nữ. Vậy, thà em từ bỏ Âm Nhạc chứ không thà lần nữa đặt anh vào cái thế lúng túng chọn lựa.”

Nhìn anh, rõ ràng ngỡ ngàng.

LẦN ĐẦU trong ba tháng qua, anh mới CHỊU lắng tai nghe kỹ để hiểu được cái ý nghĩ THẬT mà vì lý do này khác, tôi đã cố lòng giấu kín bấy lâu.

Ngồi yên một hồi, anh vụt đưa đề nghị:

“Bây giờ anh rất mong mình về nhà Dì lấy cây violon, xong mời Giang Hiệp đến quán nhạc Lê Bảo nghe chúng mình hòa tấu.”

Tôi lắc đầu, điệu lãnh đạm:

“Em không thấy hứng thú chơi violon nữa. Nhất là đêm nay. Còn quán nhạc Lê Bảo thì xin đừng bao giờ nhắc đến tên nó...”

Tôi bất thần lặng im, không muốn đưa ra bất cứ lời giải thích nào nữa.

***/ Nha Trang Mar. 4/2017**

Hình như tôi đã hiểu được ý anh “*muốn gì*” sau hơn ba tháng loay hoay tìm kiếm (đến cạy tung cái đầu mà vẫn vô vọng trước bộ mặt lạnh lẽo):

“*Anh vẫn muốn một chỗ ở ổn định để sống và đánh đàn với tôi.*”

(“*Chỉ với Em thôi!*” như lời anh nói mùa hè 2016 và cả mấy lúc gần đây ở Nha Trang).

***/ Nha Trang, Chủ nhật Mar. 5/2017**

Sau cái đêm ăn cơm nhà Giang, trông anh như có gì áy náy. Tôi lặng im không đưa câu hỏi. Cuối cùng, anh tỏ thật, vẻ rất ngần ngại:

“Nếu em muốn anh ở lại Nha Trang chờ em thì mình hỏi chuyện xe về Dalat?”

Thật cũng bất ngờ...

Nhưng rồi tôi đáp (lòng vừa “ngậm ngùi” pha lẫn “ngao ngán”!):

“Mọi thứ đã sắp đầu vào đó, hành trang anh đã vô thùng hết, ngày lên đường đã định, xe đã gọi.”

Một kết thúc buồn của một mối tình lớn!

***/ Nhận thư Ngọc Sáng.**

Dalat, Mar 7 at 1:41 PM

Con đang làm việc tới giờ là 4:AM, đang định nghỉ một chút thì chợt nhận được mail Cô gửi. Con có đôi lời muốn được trải lòng với Cô về việc giữa Cô và Ba.

Thực ra ngay từ đầu khi nghe Cô quyết định ra tay kéo Ba lên bằng âm nhạc, con đã rất vui. Mọi sắp xếp của Cô trong việc di chuyển cây đàn, Cô không cần phải cảm ơn con hay bạn bè con vì đó là việc một đứa con phải làm. Cái cốt yếu nhìn nhận ở đây là dấu có muốn Ba tìm được chút vui cuối đời thì con cũng không thể làm cho ông được.

Nhưng con thực sự rất tiếc vì mọi việc không diễn ra như ý muốn, điều này con đã dự đoán từ trước, không phải từ phía Cô, mà chính là từ phía Ba.

Cô có thể hiểu được Ba của 42 năm trước nhưng con nghĩ rằng Cô không hiểu được Ba ở thời điểm hiện tại. Con cũng không hiểu nhưng con đồng cảm với ông ở một điểm duy nhất là “sự mất mát”. Đôi lần con hỏi “Ba bỏ âm nhạc từ khi nào” (mặc dù con biết rằng ông còn rất hứng thú với nó), nhưng ông không đáp.

Năm ngoái khi Cô về lại Mỹ, con vẫn thấy ông ngồi xem nhạc và tập đàn tại nhà.

Nhưng có lẽ sự mất mát và tuổi tác đã khiến ông trở nên “bất cần”, điều này con hiểu rõ nhất vì chính con cũng bị như vậy.

Lúc Ngọc Nga chết đi, nỗi đau để lại quá lớn, khiến cả con và Ba sống như người vô hồn. Có lẽ vì vậy mà Ba giờ không còn hứng thú với mọi thứ nữa.

Con cũng hiểu cảm giác của Cô hụt hẫng thế nào khi mình đưa tay mà người ta không muốn nắm lấy.

Sự việc vừa rồi, con nghĩ rằng nên nhìn nhận như một cuộc dạo chơi “định mệnh”, cũng có khởi đầu và có kết thúc. Khi đã kết thúc thì sẽ có những “định mệnh” mới đang chờ đón.

Với tấm lòng của Cô, con tin rằng mọi chuyện đến với Cô sẽ tốt đẹp hơn. (Chỉ đáng sợ nhất là nỗi cô đơn và mất mát vẫn còn đó, nhưng rồi sẽ “quen” thôi.)

Con cảm ơn Cô thật nhiều vì đã đưa tay để kéo Ba lên. Việc Cô làm, đúng ra là việc con phải làm, mà con không làm được. Giờ con chỉ biết cố gắng làm lưng để lo cho Ba ổn định cuộc sống. Nhưng về tinh thần thì hi vọng “định mệnh” sẽ chu toàn.

Chúc Cô thật nhiều may mắn và niềm vui trong năm mới.

Ngọc Sáng.

***/ Dalat, thứ Bảy Mar. 11, 2017**

Cùng Túy Tâm đưa anh về Dalat trên chuyến xe riêng. Nhìn qua cửa sổ những núi đồi chạy lùi phía sau, tâm tư lặng lẽ theo cảnh sắc tuyệt vời trước mắt, tôi thấy mình kiệt sức, như một kẻ ngã vật ra nơi lằn ranh cuối của cuộc thi nhiều vòng chạy bộ. Cả tâm hồn lẫn xác thân đều cùng cảm giác. Nhớ lại cách đây hai tháng khi cùng Lộ và mẹ con Tâm hộ tống anh từ Dalat xuống Nha Trang (cũng trên chiếc xe này), nhìn những hàng thông cao ngất, tôi đã nói giữa mọi người:

“Đây có lẽ là lần cuối anh Ngọc và cả chị còn đi trên con đường đèo Dalat – Nha Trang.”

Vậy mà!...

*

**

Tới Dalat lúc 2 giờ trưa, chẳng thấy đứa con nào của anh hiện diện; gã tài xế lại lỳ ra, để mặc tôi và Tâm cố sức giúp anh khiêng những thùng, những valise nặng chịch từ xe xuống đầu dốc, rồi vất vả lăn vào tận nhà, xong lại từng

bước bê lên 18 bậc thang mới đến phòng anh. Nơi vóc dáng già nua còm cõi đó chỉ là một sự im lìm chịu đựng đến khiến sót lòng thật sự.

Từ balcon, tôi đứng nhìn quanh. Chỉ nóc nhà và nóc nhà, chẳng chút màu xanh của bầu trời hay hoa lá.

Lại nhìn vào phòng anh. Sự xót xa của lần tháng 8. 2016 đi với Giang đến đây đã không còn nữa; thế vào chỉ là ý nghĩ buồn rầu pha lẫn ngạc nhiên và xa lạ:

“Anh THUỘC VỀ một thế giới có những con người KHÁC HẸN với cái thế giới tôi sống; ngay chính ANH cũng RẤT KHÁC với con người riêng tôi.”

Dù vậy, nhìn nét tươi tỉnh của anh trong nơi chốn này cũng THẬT KHÁC với trạng thái im lìm như tượng đá ở Nha Trang ba tháng trước, tôi thấy an lòng cho anh theo điều ấy. Cái mặc cảm “có tội” trong lần cùng Giang tới đây dạo tháng 8 năm ngoái nay HOÀN TOÀN tan biến. Thấy như mình vừa rũ được một món nợ đã mang từ tiền kiếp. Thấy, sự chọn lựa LÀ CỦA ANH (người chủ nợ) chứ chẳng thể nào là CỦA TÔI (kẻ mắc nợ anh!)

Thế cũng xong!

Trong vô thức, một linh tính báo cho biết rằng *“không bao giờ chúng tôi còn cơ hội đàn với nhau lần nữa.”* Tâm trạng thật gập ghềnh hao hụt...

*

* *

Mang nỗi hao hụt đó cùng với Tâm lên phố kiếm khách sạn trú lại qua đêm, sáng mai về Sài Gòn sớm. Dalat đã chết, hình ảnh anh cũng đã phai nhạt, cung đàn từ đây xin vĩnh biệt...

Tưởng thế!...

Nào dè lúc 6 giờ chiều, cô thân ngân khách sạn gọi lên phòng báo cho biết *“có chú Ngọc tìm cô Bông Giấy.”* Điều này thật ra ngoài trí tưởng của cả tôi lẫn Tâm.

Anh xuất hiện nơi cửa phòng, điệu mệt nhọc nhưng tươi tỉnh, thái độ dịu dàng như cũ:

“Em khỏe không? Ăn gì chưa? Anh vừa dọn dẹp xong, đi vội đến đây nên chẳng kịp mua gì mang đến cho em.”

Tôi thấy ngỡ ngàng thật sự.

Đây là lần “thứ nhất” mới bắt gặp lại “thái độ vội vã” của thời gian RẤT ĐẦU TIÊN đi vào đời nhau ở Nha Trang dạo tháng 7.1974 đúng 42 năm trước. Có cái gì thật mới mẻ, y hệt những chiều anh “từ đâu đó” ghé tạt qua căn nhà 7B Quang Trung thăm tôi...

Vẫn bồi hồi theo một thoáng hương xưa vừa chợt thấy, tôi lại phá lên cười:

“Em phải hỏi anh có mệt không, sao là anh hỏi em?”

Khuôn mặt anh trông chần chờ như có điều gì muốn nói... Và rồi chỉ câu hỏi băng quơ:

“Sáng mai em và Tâm về Sài Gòn?”

“Dạ. Để chiều mai lên máy bay... Thôi, anh nằm nghỉ chút đi, nằm trên giường em nè, chốc nữa đây chúng mình ra phố kiếm cái gì ăn.”

Anh ngoan ngoãn thả mình trên chiếc giường của tôi, còn tôi ngồi ghé vào giường Tâm. Nhìn tấm thân dài trước mắt, quả tình tôi thấy có gì gần gũi, khác hẳn với “một anh” hai tháng qua ở nhà Dì Túy. Từ anh, đôi mắt nhắm, tấm thân dài rữ, tôi như bắt gặp lại đúng hình ảnh của một buổi chiều tại hotel Thanh Hà - Nha Trang, hay một buổi tối tại hotel Nautique đối diện biển dạo tháng 8, 1974 đã rất xưa...

Cảm nghĩ bất chợt khiến trái tim rung động nhưng bị nén chặt dưới bộ mặt thản nhiên trong khí trời buổi chiều lạnh lẽo...

Được chừng 15 phút, anh choàng tỉnh, bật ngồi dậy, vừa vói tay lấy áo khoác máng nơi đầu giường vừa nói:

“Anh phải đi ngay kẻo thôi người ta đóng rào, dành đường cho khách đi bộ. Hôm nay thứ Bảy phải không em? Xe anh gửi nơi đầu phố.”

Tôi thoáng chút hụt hẫng (lại hụt hẫng!) nhưng cũng chẳng một lời nói hay thái độ nào níu kéo bước chân anh.

Đó là lần cuối cùng chúng tôi còn nhìn thấy nhau (trên cõi đời này).

Hết!

[]